

## Arrest

nr. 248 593 van 2 februari 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de bevoegde minister) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van SPC Antwerpen op 10.07.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

*Aan de heer, die verklaart te heten:*

*Naam: W..*

*Voornaam: M. N W*

*Geboortedatum: 22.01.1996*

*Geboorteplaats: Gaza*

*Nationaliteit: Palestina*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,*

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

*uiterlijk op 09.08.2020*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1, van de wet:*

*X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

**2.1.** In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

*“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

*Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).*

1. Verzoeker is van Palestijnse origine. Hij werd geboren op 22 januari 1996 te Gaza.

*Verzoeker verkreeg internationale bescherming in Griekenland. De verzoekende partij kon echter onmogelijk een menswaardig leven uitbouwen in Griekenland. Verzoeker kwam naar België toe en diende hier een verzoek tot internationale bescherming in.*

*De verzoekende partij verzocht tegelijkertijd tot het verkrijgen van materiële hulp (opvang) aan Fedasil omdat zijzelf niet in de mogelijkheid zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij verkreeg (volwaardige) materiële hulp.*

*Het verzoek tot internationale bescherming werd ondertussen verder onderzocht. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd op 26 februari 2020 een beslissing genomen waarbij de aanvraag werd afgewezen omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is de situatie in Griekenland ernstig, doch niet ernstig genoeg om internationale bescherming te verlenen door de Belgische autoriteiten.*

*Onder punt C - pagina 3 - van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 februari 2020 werd genoteerd als volgt:*

*J'attire l'attention du Ministre sur le fait que vous bénéficiez d'une protection internationale octroyée par la Grèce et qu'à ce titre, il convient de ne pas vous renvoyer vers la Bande de Gaza.*

*Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 28 mei 2020 (nr. 236.130).*

*Het staat derhalve vast dat de verzoekende partij niet kan worden overgebracht naar Syrië.*

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Palestina). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

*In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:*

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Palestina ("nationaliteit: Palestina") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("uiterlijk op 09.08.2020"). Nergens wordt - in het kader van de terugkeerverplichting - vermeld dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en zich, derhalve, dient te begeven naar Griekenland.

Er wordt evenmin uitgesloten dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Syrië, waardoor er een reëel risico is dat de verzoekende partij in een situatie zal terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 februari 2020.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM omwille van de toegekende vluchtelingenstatus in Griekenland.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschiedt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de internationale bescherming die zij hebben verkregen in Griekenland.

4.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

*De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".*

*Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de verkregen internationale bescherming in Griekenland geen rekening werd gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.*

*Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.*

*Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).*

*De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.*

*Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.*

*De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

5. *De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (10 juli 2020).*

*Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het Coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

*De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.*

*Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.*

*Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.*

*De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt vooreerst op dat uit de informatie waarover de Raad beschikt inderdaad blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland werd erkend als vluchteling en dat haar asielaanvraag om die reden door het commissariaat-generaal op 26 februari 2020 onontvankelijk werd verklaard. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 236 130 van 28 mei 2020. De verzoekende partij bevestigt overigens zelf in haar enig middel dat zij in Griekenland werd erkend als vluchteling.

Uit de inhoud van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juli 2020 blijkt dat de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. *In casu* is het niet betwist dat de verzoekende partij in Griekenland

werd erkend als vluchteling en zij dus beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar dat land te begeven. Aangezien het niet betwist is dat de verzoekende partij beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland kan zij niet voorhouden dat zij zal worden teruggebracht naar Palestina. De verzoekende partij dient overigens vrijwillig te vertrekken. Van een gedwongen terugkeer is *in casu* geen sprake en zij toont geheel niet aan dat zij geen verblijf meer zou hebben in Griekenland. De verwerende partij stelt bovendien zelf in de nota met opmerkingen dat “*de verzoekende partij (geheel ten onrechte meent) dat de door de bestreden beslissing opgelegde “terugkeerverplichting” noodzakelijkerwijs impliceert dat zij verplicht wordt terug te keren naar Palestina.*” en dat “*Gelet op het feit dat de verzoekende partij in Griekenland een internationale beschermingsstatus ontving, redelijkerwijs niet (valt) in te zien om welke reden de bestreden beslissing geen terugkeer naar Griekenland zou kunnen betekenen voor de verzoekende partij*”.

Uit de voorgaande elementen blijkt dat de terugkeer *in casu* betrekking heeft “*op het derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf*”, in casu Griekenland.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat het bevel om het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet geldt indien de betrokkene beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven. Deze motivering is afdoende. De verwerende partij dient niet de motieven van de motieven te vermelden door nog eens te expliciteren voor welk land de betrokkene beschikt over documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de motivering van het arrest nr. 236 130 van 28 mei 2020:

*“Enfin, invoquant l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ainsi que « l'article 3 de la CEDH », rappelant ses précédentes déclarations concernant ses conditions de vie humiliantes en Grèce, et soulignant l'impossibilité d'y construire sa vie, elle conteste en substance ne pas avoir fait les efforts nécessaires pour obtenir l'aide des autorités grecques, et observe que la partie Défenderesse « n'explique pas les mesures [qu'elle pourrait] prendre pour améliorer sa situation particulière ».”, “Enfin, s'agissant de ses conditions de vie en Grèce, il ressort clairement du dossier administratif que la partie requérante y a obtenu un statut de protection internationale le 23 août 2019, comme l'atteste un document Eurodac Marked Hit du 12 décembre 2019 (farde Informations sur le pays). Dans un tel cas de figure, et comme rappelé supra, c'est à la partie requérante qu'il incombe de démontrer qu'elle ne bénéficierait pas ou plus de cette protection en Grèce, ou encore que cette protection serait privée de toute effectivité en raison de conditions de vie contraires à l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (CEDH) et à l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (CDFUE). Tel n'est pas le cas en l'espèce. D'une part, il ressort du propre récit de la partie requérante (Déclaration du 23 décembre 2019 ; Notes de l'entretien personnel du 20 février 2020) : - qu'à son arrivée en Grèce le 30 décembre 2018, elle a été prise en charge par les autorités grecques qui l'ont hébergée à Leros dans un centre d'accueil où elle a habité dans plusieurs caravanes, avant d'aller séjourner à Athènes en novembre 2019 jusqu'à son départ du pays le mois suivant ; il en résulte qu'elle n'a été privée ni du gîte, ni du couvert, ni de la possibilité de satisfaire d'autres besoins élémentaires, pendant l'essentiel de son séjour d'environ un an en Grèce ; la circonstance qu'elle aurait été ultérieurement chassée de sa caravane et de plusieurs autres semble quant à elle être liée au fait qu'elle n'avait plus le droit d'y rester après l'octroi de son titre de séjour ; - que le comportement brutal d'un policier dans le centre d'accueil de Leros en février 2019 reste un incident isolé qui est d'autant moins représentatif de l'attitude générale des autorités grecques que la partie requérante souligne avoir entretenu de bons contacts avec la responsable de la police sur place, et n'avoir plus connu d'incidents de cette nature par la suite ; - qu'elle n'a pas porté plainte à la police à Athènes lors de son agression par des Pakistanais, au motif qu'à une précédente occasion, une voiture de police de passage ne se serait pas arrêtée pour lui venir en aide ; ces éléments sont insuffisants pour démontrer que les autorités grecques n'auraient pas voulu ou pas pu lui fournir leur protection ; - qu'elle n'évoque aucune situation dans laquelle elle aurait demandé - et se serait vu refuser - des soins médicaux (notamment de nature chirurgicale ou psychologique) dans des circonstances constitutives de traitements inhumains et dégradants, ou portant atteinte à son intégrité physique ou mentale. Au vu de ce qui précède, quand bien même la qualité, le niveau ou l'accessibilité des prestations fournies à la partie requérante n'auraient pas été optimales en comparaison de celles offertes dans d'autres Etats membres de l'Union européenne, elles lui ont permis de pourvoir à ses besoins essentiels et ne peuvent raisonnablement pas être considérées comme constitutives de traitements inhumains et dégradants au sens des articles 3 de la CEDH et 4 de la*

*CDFUE. D'autre part, rien, dans les propos de la partie requérante ou dans sa requête, n'établit concrètement qu'elle aurait sollicité activement les autorités grecques compétentes ou des organisations spécialisées pour pourvoir à la satisfaction d'autres besoins (recherche d'un logement, d'un emploi, d'une formation professionnelle ou encore d'un cours de langue), ni, partant, qu'elle aurait été confrontée à l'indifférence ou à un refus de ces dernières, dans des conditions constitutives de traitements inhumains et dégradants. La requête ne fournit quant à elle aucun élément d'appréciation concret, nouveau et significatif, pour établir la réalité de conditions d'existence extrêmement précaires en Grèce. Pour le surplus, la partie requérante n'a séjourné qu'environ un mois à Athènes avant de quitter le pays, constat qui relativise très fortement la réalité des démarches alléguées pour s'installer dans ce pays. Force est dès lors de conclure, en conformité avec la jurisprudence précitée de la CJUE, qu'à aucun moment de son séjour en Grèce, la partie requérante ne s'est trouvée, indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême, qui ne lui permettait pas de faire face à ses besoins les plus élémentaires, et qui portait atteinte à sa santé physique ou mentale ou la mettait dans un état de dégradation incompatible avec la dignité humaine, ni n'a été exposée à des traitements inhumains et dégradants. Au demeurant, les dires de la partie requérante ne révèlent dans son chef aucun facteur de vulnérabilité particulier, susceptible d'infirmer les conclusions qui précèdent. Le Conseil rappelle que selon les enseignements précités de la CJUE (point 3.1. supra), la seule circonstance que les bénéficiaires d'une protection internationale « ne reçoivent, dans l'État membre qui a accordé une telle protection au demandeur, aucune prestation de subsistance, ou sont destinataires d'une telle prestation dans une mesure nettement moindre que dans d'autres États membres, sans être toutefois traités différemment des ressortissants de cet État membre, [...] ne peut conduire à la constatation que ce demandeur y serait exposé à un risque réel de subir un traitement contraire à l'article 4 de la Charte ». En l'occurrence, la partie requérante ne démontre pas, avec des éléments concrets et individualisés, que sa situation socio-économique en cas de retour en Grèce, bien que potentiellement difficile à plusieurs égards, serait différente de celle des ressortissants grecs eux-mêmes.»*

De Raad heeft in zijn arrest reeds vastgesteld dat een terugkeer naar Griekenland geen schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij voert in haar enig middel geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Zij maakt een schending van deze bepaling dan ook niet aannemelijk.

Het is volgens de verzoekende partij verder onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het Coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat zij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

De Raad dient vast te stellen dat deze kritiek van de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Dit geeft de verzoekende partij in feite zelf toe nu haar betoog er in bestaat aan te tonen dat de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het bevel niet kan worden uitgevoerd ten gevolge van de COVID-19 pandemie.

De Raad merkt op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat zij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Wat betreft de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel omvat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid om een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn van vrijwillig vertrek in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen.

Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is.



Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – een terugkeer naar Griekenland beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Dit betreft immers geen toeristische reis. Op 10 juli 2020 waren de grenzen reeds open en de verzoekende partij toont geheel niet aan dat zij niet kon terugkeren naar Griekenland.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing verder helemaal niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU